

Kniha Daniel – sto sedemdesiattri

Pápežské tiene: Odhaľovanie vplyvu a úmyslov za „Hitlerovým pápežom“

Jeff Pippenger

2024-04-03

V knihe s názvom Hitlerov pápež začína autor John Cornwell rozprávanie o budúcom pápežovi, ktorý vládol v čase, keď Hitler vládol Nemecku, jeho starým otcom a pápežom Pius IX., ktorí boli vyhnaní z mesta Rím. Keď Pius IX. utiekol z mesta Rím preoblečený za mníšku, jediným mužom, ktorého vzal so sebou, bol starý otec budúceho pápeža. Cornwell sa zaoberá blízkym vzťahom týchto dvoch mužov a následne poukazuje na to, ako bol aj otec budúceho pápeža spojený s mocenským centrom Katolíckej cirkvi. Týmto spôsobom vykresľuje sociálne, politické a náboženské prostredie dejín od čias Pia IX. až po druhú svetovú vojnu. Tento prehľad dejín je nesmierne poučný.

„Ďalší krok v pápežských nárokoch bol urobený, keď v jedenástom storočí pápež Gregor VII. vyhlásil dokonalosť Rímskej cirkvi. Medzi tvrdeniami, ktoré predložil, bolo aj jedno, podľa ktorého cirkev nikdy nepochybila a ani nikdy nepochybí, podľa Písma. Túto výpoveď však nesprevádzali dôkazy z Písma. Pyšný pontifik si nárokoval aj moc zosadzovať cisárov a vyhlásil, že nijaký výrok, ktorý vyslovil, nemôže byť nikým zrušený, zatiaľ čo jeho výsadou je rušiť rozhodnutia všetkých ostatných.

„Nápadnú ilustráciu tyranského charakteru tohto zástancu neomylnosti podalo jeho zaobchádzanie s nemeckým cisárom Henrichom IV. Za to, že sa opovážil nedbať na pápežskú autoritu, bol tento panovník vyhlásený za exkomunikovaného a zosadeného z trónu. Henrich, zdesený odpadnutím a vyhrážkami vlastných kniežat, ktoré boli pápežským nariadením povzbudzované k vzbure proti nemu, pocítil nevyhnutnosť zmieriť sa s Rímom. V sprievode svojej manželky a verného služobníka prešiel uprostred zimy cez Alpy, aby sa ponížil pred pápežom. Keď dorazil k hradu, do ktorého sa Gregor utiahol, bol bez svojej stráže uvedený do vonkajšieho nádvorja a tam v krutom zimnom chlade, s odkrytou hlavou a bosými nohami, v biednom odeve očakával pápežovo dovoľenie predstúpiť pred neho. Až keď zotrval tri dni v pôste a vo vyznávaní, pontifex sa uráčil udeliť mu odpustenie. Aj vtedy to bolo len pod podmienkou, že cisár bude čakať na pápežov súhlas, skôr než znovu prijme odznaky alebo bude vykonávať kráľovskú moc. A Gregor, povznesený svojím triumfom, sa chválil, že je jeho povinnosťou zlomiť pýchu kráľov.“ Veľký spor vekov, 57.

Gregor VII. bol „zástancom neomylnosti“, no toto smiešne tvrdenie nebolo vyhlásené za oficiálnu náuku (dogmu), až kým Pius IX. neurobil z tohto bláznivého tvrdenia ustanovenú náuku na Prvom vatikánskom koncile. Táto náuka bola prijatá 18. júla 1870, presne sto päťdesiat rokov pred prvým sklamaním sto štyridsaťštyritisíc.

Poučné na dejinách je to, že keď Pius IX. zvolal Prvý vatikánsky koncil a presadil svoje učenie o neomylnosti, jeho pohnútkou bola nenávisť voči tomu, čo sa nazývalo „modernizmom“. Nebolo to založené na predstave, že pápež sa pri definovaní biblických náuk nemôže dopustiť omylu; bola to

obrana pápežského odporu voči vplyvu, ktorý vyvolala Francúzska revolúcia. Bolo to namierené proti tomu, čo sa napokon stalo známym ako komunizmus.

Francúzska revolúcia spôsobila prevrat vo vládnej štruktúre európskych národov, s osobitnou nenávisťou voči monarchii, ktorou je pápežstvo. Talianske republikánske povstanie dočasne vyhnalo Pia IX. i jeho pravú ruku z Ríma. „Modernizmus“, ktorý predstavovali rozličné filozofie zrodené z Francúzskej revolúcie, bol úhlavným nepriateľom Pia IX. a jeho náuka o neomylnosti bola navrhnutá tak, aby podoprela každý nárok, ktorý pápež vznášal proti modernistickým ideám zrodeným z Francúzskej revolúcie.

Daniel 11,40 uvádza, že v roku 1798 uštedril kráľ juhu (ateistické Francúzsko) smrteľnú ranu kráľovi severu (pápežstvu).

Doktrína neomylnosti Pia IX. bola spojená s vojnou znázornenou v štyridsiatom verši jedenástej kapitoly Daniela a od druhej polovice roku 1869 až do nasledujúceho roku Pius IX. zvolal prvý vatikánsky koncil, známy ako Vatikán I., s cieľom potvrdiť, že pápež je hlavou katolicizmu a že katolicizmus je hlavou všetkých cirkví, ako to bolo vyhlásené Justiniánovým dekrétom v roku 533.

Druhý vatikánsky koncil, známy aj ako Vaticanum II, sa konal v rokoch 1962 až 1965. Bol prelomovou udalosťou v dejinách Katolíckej cirkvi a jedným z najvýznamnejších ekumenických koncilov modernej doby. Koncil bol zvolaný pod vedením pápeža Jána XXIII. a po jeho smrti v roku 1963 pokračoval počas pontifikátu pápeža Pavla VI. Je dôležité rozpoznať zreteľný rozdiel medzi týmito dvoma koncili.

Prvý koncil mal ustanoviť to, čo sa nazýva „primát“ pápeža, čo znamená, že pápež je najvyšším vládcom, učiteľom a pastierom Cirkvi, zodpovedným za zachovávanie a vykladanie náuk viery. Jeho autorita spočívala v definovaní dogiem, vydávaní doktrínálnych dekrétov a v autoritatívnych vyhláseniach o otázkach viery a mravov, známych ako pápežská neomylnosť. Zahŕňa to aj pápežovu jurisdikčnú autoritu nad univerzálnou Cirkvou, vrátane moci menovať biskupov, upravovať sviatosti a spravovať administratívu Cirkvi.

Druhý koncil mal presmerovať cirkev na ekumenický subjekt. Tieto koncily predstavovali navzájom priamo protikladné stanoviská. Konzervatívne prvému koncilu odporoval liberálny druhý koncil. Tieto dve frakcie sa od seba líšili ako noc a deň a proroctvo pripisované trom fatimským tajomstvám označuje vnútornú vojnu, ktorú tieto dva koncily výstižne predstavujú.

Proroctvo označuje jednu skupinu, ktorá zastáva primát predstavovaný Píom IX., ako tú, ktorú predstavuje buď „biely pápež“, „dobrý pápež“ alebo „dobrý biskup“; a druhú skupinu, spojenú s Druhým vatikánskym koncilom, predstavuje „čierny pápež“ alebo „zlý pápež“, alebo „zlý biskup“. Spor týchto dvoch politických koncepcií je znázornený pri návšteve svätyne fatimského zázraku vo Fatime v Portugalsku. Pri vstupe je prístupová cesta umiestnená medzi sochou čierneho pápeža na jednej strane a bieleho pápeža na druhej strane.

Preto sa to stáva súčasťou dedičstva muža, ktorý sa napokon mal stať tým, koho kniha označuje ako Hitlerovho pápeža, takže jeho korene sú späté so zápasom medzi modernizmom (kráľom juhu) a pápežským primátom (kráľom severu).

Treba chápať, že autor knihy, ktorou sa zaoberáme, bol katolík v dobrom postavení a jeho deklarovaným cieľom pri písaní tejto knihy bolo vrhnúť svetlo na tvrdenie, že pápež, ktorý vládol počas druhej svetovej vojny, podporoval Hitlera, nacistov alebo niesol akúkoľvek vinu na holokauste proti Židom a iným. Keď sa Cornwell zaoberá starým otcom Pia XII., ktorý bol pravou rukou muža, ktorý zorganizoval Prvý vatikánsky koncil, dejiny zápasu medzi kráľmi juhu a severu sa odohrávajú práve v tejto histórii. Keď revolúcia „republikanizmu“ dosiahla Taliansko, Taliani približne na jeden rok vyhnaní Pia IX. z mesta Rím, a odvtedy, aj po jeho návrate, všetko, čo pápežstvo kedy vlastnilo, bolo oných sto desať akrov známych ako Vatikánsky mestský štát.

Jediný spôsob, akým sa vôbec mohol vrátiť do Vatikánu, bol s pomocou francúzskych vojsk a pôžičky od Rothschildovcov, neslávne známych židovských bankárov. Aby bolo možné fundovanie porozumieť pápežskej spoluvine na holokauste počas druhej svetovej vojny, je potrebné určité základné porozumenie postojom Európy voči Židom od ukrižovania Krista. Kniha naznačuje, že antisemitizmus a rasizmus sú dva odlišné postoje, pričom tvrdí, že Hitlerova nenávisť voči Židom mala rasový charakter, lebo Hitler považoval Židov za nižšiu kategóriu ľudských bytostí, zatiaľ čo antisemitizmus bol nenávisťou voči Židom preto, lebo zabili Boha. Či je to jedno a to isté, alebo medzi týmito dvoma skutočne existuje rozdiel, skutočnosť údelu Židov stojí za pochopenie.

Napríklad v dnešnej Amerike si pri použití slova „ghetto“ väčšina ľudí myslí, že ide o označenie chudobnej, zanedbanej časti mesta. Pôvodne však výraz „ghetto“ označoval časť mesta, najmä v Benátkach v Taliansku, kde boli Židia v období stredoveku nútení žiť. Prvé ghetto bolo zriadené v Benátkach roku 1516, keď Benátska republika obmedzila Židov na vyhradenú časť mesta známu ako „geto nuovo“ (nová zlievareň), ktorá sa napokon začala označovať ako ghetto.

V Európe počas stredoveku boli Židia obmedzovaní v tom, kde mohli bývať, a aj v povolaniach, ktoré smeli vykonávať. Tieto obmedzenia vychádzali zo starého vymedzenia antisemitizmu, ktoré sa vzťahovalo na presvedčenie, že Židia zabili Boha a že všetky ich následné problémy si privodili sami vlastným konaním.

V stredoveku bolo ustálenou tradíciou, že kresťania nemohli požičiavať peniaze ani prijímať úrok z pôžičky. Židia boli z tohto obmedzenia vyňatí a požičiavanie peňazí sa stalo jedným z povolání, ktoré Židia smeli vykonávať. Židovskí bankári, ako napríklad rodina Rothschildovcov, pôsobili ako zmenárnici v dôsledku právnych obmedzení týkajúcich sa toho, aké povolania smeli vykonávať. Keď Pius IX. potreboval finančné prostriedky na návrat do Vatikánu, frustrácia z toho, že už nevládol mestu Rím, bola umocnená tým, že sa musel obrátiť na Židov so žiadosťou o peniaze.

Predtým, ako bol Pius IX. vyhnaný z Ríma, zdalo sa, že zaujíma jedno z dvoch stanovísk týkajúcich sa Židov a vzťahu cirkvi k Židom. Tieto dve stanoviská pozostávali z tých, ktorí verili, že Židia bez ohľadu na to, čo sa s nimi stane, jednoducho dostávajú to, čo si zaslúžia, a z druhého, ktoré malo sklon prejavovať voči Židom istú mieru milosrdenstva. Keď sa Pius IX. po svojom vyhnaní vrátil do Vatikánu, milosrdenstvo, ktoré pred svojím exilom niekedy prejavoval, sa už nikdy viac neprejavilo. Pred svojím exilom zrušil geto v meste Rím a po svojom návrate ho znovu zaviedol a začal ukladať Židom dane, aby znovu získal svoje finančné straty.

Pravou rukou pápeža Pia IX. bol Marcantonio Pacelli, starý otec Hitlerovho pápeža. Bol právnikom, ktorý patril k osobitnej triede právnikov podporujúcich pápežstvo. Jeho syn sa stal súčasťou tej istej elitnej triedy právnikov, rovnako ako aj jeho vnuk, ktorý sa napokon stal Hitlerovým pápežom. Keď kniha prechádza dejinami starého otca Eugenia Pacelliho, jeho otca, ako aj jeho mladosti a vzdelania, zaoberá sa aj postavením, ktoré Pacelli zaujal, keď začal pracovať pre pápežstvo. Ako právnik, pochádzajúci z elitných pápežských právnikov, bol vybraný, aby viedol oddelenie špecializujúce sa na zmluvy, ktoré sa nazývajú konkordáty. V roku 1901 bol Pacelli prijatý do úradu Pápežského štátneho sekretariátu.

Pacelli sa stal vyslancom k národom. V prorockom zmysle sa Pacelli stal právnym styčným bodom, ktorý dovŕšil smilstvo kráľov zeme s pápežstvom. V roku 1903 bol Pius X. korunovaný za pápeža. Okamžite začal útočiť na „intelektuálny jed“, ktorý plodil „relativizmus a skepticizmus“. Mužom, ktorý viedol úsilie Pia X. o vykorenenie „modernizmu“, bol Umberto Benigni, ktorý pracoval v tom istom úrade ako Pacelli. Benigni raz o skupine historikov svetovej úrovne vyhlásil, že to boli muži, pre ktorých „dejiny nie sú ničím iným než neustálym zúfalým pokusom zvracať“. Na tento druh ľudskej bytosti existuje len jediný liek: inkvizícia!“ Podľa Benigniho mal byť historik, ktorý prejavil akúkoľvek sympatiu k myšlienkam pochádzajúcim z Francúzskej revolúcie, popravený.

Oficiálne Benigni viedol propagandistickú službu pápežstva, no neoficiálne riadil aj tajnú špiónážnu sieť, určenú na odhaľovanie všetkých katolíkov, ktorí prejavovali akékoľvek sympatie k „modernizmu“, pochádzajúcemu od kráľa juhu. Napokon v roku 1910 jeho činnosť vyústila do smernice, ktorá zamestnancov pápežstva zaväzovala skladať prisahu nazývanú Antimodernistická prisaha. Tá je stále v platnosti. Ak má byť človek zamestnaný vo Vatikáne, musí prisahať nenávisť voči modernistickým ideám, ktoré by sme dnes nazvali komunistickými ideami.

V zhrnutí Cronwellovej knihy sa na predsádke uvádza: „V prvom desaťročí storočia Pacelli ako brilantný mladý vatikánsky právnik pomáhal formovať ideológiu dovtedy nevidanej pápežskej moci; počas dvadsiatych rokov používal ľst' a vydieranie, aby presadil moc v Nemecku. V roku 1933 sa Hitler stal jeho dokonalým partnerom na rokovania a bol uzavretý konkordát, ktorý poskytol Katolíckej cirkvi náboženské a vzdelávacie výhody výmenou za katolícke stiahnutie sa zo spoločenskej a politickej činnosti. Táto z Ríma nanútená „dobrovoľná“ abdikácia politického katolicizmu uľahčila vzostup nacizmu.

Na zasadnutí vlády 14. júla 1933 Adolf Hitler v tom istom mesiaci vyjadril svoj názor, že konkordát, ktorý Pacelli uzavrel s nacistami, vytvoril pre Nemecko „sféru dôvery.... V rozvíjajúcom sa boji proti medzinárodnému židovstvu.“

Cornwelova kniha nebola katolíkmi, ktorí odmietli prijať dôkazy o tom, že Pacelli bol hlavnou príčinou toho, že Hitler sa mohol dostať k moci, dobre prijatá, pretože Nemecko bolo prevažne katolícke. Pacelli uzavrel dohodu, ktorá od roku 1933 bránila katolíckemu vydavateľstvu, katolíckym spravodajským agentúram a katolíckym školám povedať čokoľvek o smerovaní Hitlera. Kniha sleduje zjavné antisemitské zameranie Pacelliho, ktorý sa potom počas druhej svetovej vojny stal pápežom. Na základe knihy možno z veľmi spoľahlivých historických

prameňov preukázať prinajmenšom tri skutočnosti.

Prvým je vojna kráľa severu a kráľa juhu, ako je znázornená v jedenástej kapitole knihy Daniel. V tomto zápase stoja nepriatelia katolicizmus proti ateizmu, pápež proti komunizmu. Ďalším bodom je, že pápež počas druhej svetovej vojny použil nacizmus ako svoje zástupné vojsko proti ateizmu, tak ako pápež v roku 1989 použil odpadlický protestantizmus ako svoje zástupné vojsko proti ateizmu ZSSR. Kniha tiež identifikuje vnútornú i vonkajšiu prorockú štruktúru, ktorú predstavujú satanské posolstvá, ktoré vyšli z fatimského zázraku.

Pohraničná vojna pri Ráfii, predstavená v jedenástom a dvanástom verši jedenástej kapitoly Daniela, predstavuje pohraničnú vojnu, ktorá sa v súčasnosti odohráva na Ukrajine. Staroveká vojna bola horúcou vojnou; tá druhá je druhou zástupnou vojnou, v ktorej sú zástupné armády zapojené do smrteľného stretu. Ráfia označuje pohraničnú vojnu ako vojnu medzi kráľom severu a kráľom juhu, no proroctvo učí, že až do čoskoro prichádzajúceho nedeľného zákona je neviestka z Týru zabudnutá, Jezabel je v Samárii a Herodiada vynechala Herodesovu narodeninovú hostinu. Títo traja svedkovia o úlohe kráľa severu v tejto súčasnej dejinnej etape dosvedčujú, že ona v zákulisí ťahá za nitky. Horúce vojny, zástupné vojny a studené vojny, ktoré sa dejú, zatiaľ čo je zabudnutá, sú uskutočňované prostredníctvom jej zástupných armád.

Rusko je kráľom juhu a teraz je zapojené do hraničnej vojny, ktorú financujú globalisti západného sveta, predovšetkým progresívni demokrati a republikáni RINO (Republican In Name Only) v Spojených štátoch. Keď sú Spojené štáty vo verši štyridsať jedenástej kapitoly Daniela predstavené ako zástupné vojsko kráľa severu, ich dvoma prorockými charakteristikami sú vojenská moc a finančná sila. Spojené štáty vykonávajú na Ukrajine to isté dielo, aké vykonávali v roku 1989, keď pomáhali pápežovi proti Rusku, a zástupné vojsko v teréne, brániace Ukrajinu, je natoľko plné podporovateľov nacizmu, že to nemôžu poprieť ani mainstreamové médiá. Rím teraz používa tie isté zástupné vojská, aké použil v horúcej vojne, ktorou bola druhá svetová vojna, a v roku 1989, aby viedol vojnu proti Rusku. Prečítajte si knihu: Hitlerov pápež, tajné dejiny Pia XII.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Podobne, keď sa Boh chystal odhaliť milovanému Jánovi dejiny cirkvi pre budúce veky, dal mu uistenie o Spasiteľovom záujme o svoj ľud a o jeho starostlivosti tým, že mu zjavil ‚Toho, ktorý sa podobal Synovi človeka‘ a kráčal medzi svietnikmi, ktoré symbolizovali sedem cirkví. Kým Jánovi boli ukázané posledné veľké zápasy cirkvi s pozemskými mocnosťami, bolo mu tiež dovolené uzrieť konečné víťazstvo a vyslobodenie verných. Videl cirkev privedenú do smrteľného zápasu so šelmou a jej obrazom a uctievanie tej šelmy vynucované pod hrozbou smrti. No hľadiac ponad dym a vravu boja, uzrel na vrchu Sion zástup s Baránkom, ktorí mali namiesto znamenia šelmy ‚meno Otcovo napísané na svojich čelách‘. A opäť videl ‚tých, ktorí zvíťazili nad šelmou, nad jej obrazom, nad jej znamením a nad číslom jej mena, stáť na sklenom mori a mať Božie harfy‘ a spievať pieseň Mojžiša a Baránka.“

„Tieto poučenia sú pre náš prospech. Potrebujeme upevniť svoju vieru v Boha, lebo je bezprostredne pred nami čas, ktorý bude skúšať duše ľudí. Kristus na Olivovom vrchu pripomenul hrozné súdy, ktoré mali predchádzať Jeho druhému príchodu: ‚Budete počúvať o

vojnách a chýroch o vojnách.' ,Povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu; a budú hladu, morové nákazy a zemetrasenia na rozličných miestach. Toto všetko je začiatok bolesti.' Hoci sa tieto proroctvá čiastočne naplnili pri zničení Jeruzalema, vzťahujú sa ešte priamejšie na posledné dni.“

„Stojíme na prahu veľkých a slávnostných udalostí. Proroctvo sa rýchlo naplňa. Pán je pri dverách. Čoskoro sa pred nami otvorí obdobie, ktoré bude mať pre všetkých žijúcich nesmierny význam. Spory minulosti budú znovu oživené; povstanú nové spory. O výjavoch, ktoré sa majú odohrať v našom svete, sa nám zatiaľ ani nesnívalo. Satan pôsobí prostredníctvom ľudských nástrojov. Tí, ktorí sa usilujú zmeniť Ústavu a presadiť zákon vynucujúci zachovávanie nedele, si len málo uvedomujú, aký bude výsledok. Kríza je už bezprostredne pred nami.“

„No Boží služobníci sa v tejto veľkej núdzi nemajú spoliehať sami na seba. Vo videniach daných Izaiášovi, Ezechielowi a Jánovi vidíme, ako úzko je nebo spojené s udalosťami odohrávajúcimi sa na zemi a aká veľká je Božia starostlivosť o tých, ktorí sú Mu verní. Svet nie je bez vládcu. Program budúcich udalostí je v Pánových rukách. Velebnosť nebies má vo svojej vlastnej správe osud národov, ako aj záležitosti svojej cirkvi.“ Testimonies, zväzok 5, 752, 753.